

LIBRIS

We know
books

ARTHUR CONAN DOYLE

SHERLOCK HOLMES
STUDIU ÎN ROȘU APRINS

Repovestit de Rosalba Troiano
Ilustrații de Isabella Ceravolo

Traducere din engleză: Adrian Ciubotaru

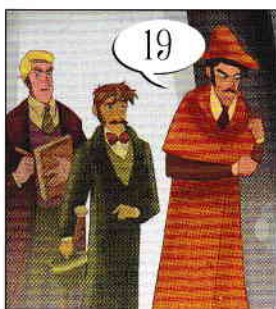
CUPRINS

DOMNUL SHERLOCK HOLMES

ȘTIINȚA
DEDUCȚIEI

MISTERUL DIN
LAURISTON GARDENS

CE A AVUT DE SPUS
JOHN RANCE

UN VIZITATOR
NEAȘTEPTAT

DESCOPERIREA
LUI GREGSON

O LUMINĂ
ÎN ÎNTUNERIC

CUPRINS

PE ÎNTINSA CÂMPIE ALCALINĂ

FLOAREA
DIN UTAH

JOHN FERRIER
ȘI PROFETUL

EVADAREA

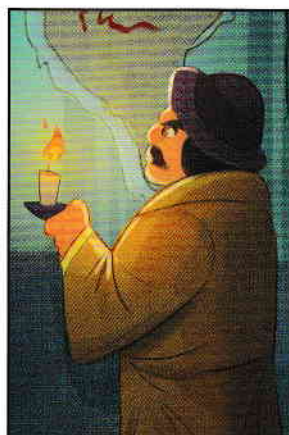
ÎNGERII
RĂZBUNĂTORI

DIN ÎNSEMNĂRILE
DOCTORULUI WATSON

CONCLUZII

PARTEA I

Din însemnările
lui John H. Watson,
doctor în Serviciul Medical al Armatei

CAPITOLUL I

DOMNUL SHERLOCK HOLMES

În 1878, mi-am luat licența de doctor la Facultatea de Medicină a Universității din Londra și m-am înscris la cursurile de perfecționare pentru chirurgii militari. După ce am terminat studiile, am fost numit chirurg asistent în Regimentul al V-lea de Pușcași din Northumberland. În acel moment, regimentul meu lupta pe fronturile celui de al doilea război anglo-afgan. Când am ajuns în localitatea unde era dislocată unitatea mea, m-am pus imediat pe treabă. În curând după aceea, am fost lovit de un glonț în umăr în timpul unei bătălii. Aș fi murit, fără îndoială, pe câmpul de luptă, dacă ordonanța mea nu ar fi reușit să mă aducă în siguranță în liniile britanice. Măcinat de

durerile provocate de rană și slăbit de-a binelea, am fost mutat la spitalul de campanie din Peshawar. După mai multe luni de zile, comisia medicală a stabilit că nu m-am refăcut destul ca să mă pot întoarce pe front și a decis să mă trimită înapoi, în Anglia.

În cele din urmă, am debarcat pe cheiul din Portsmouth, cu sănătatea distrusă, dar și cu permisiunea guvernului meu grijuliu de a-mi lua tot răgazul necesar pentru a mi-o refăce. În mod firesc, am preferat să merg la Londra, unde am stat o vreme la un han. Cu un venit de numai unsprezece șilingi și șase penny pe zi, starea mea financiară a devenit curând alarmantă. Am înțeles că trebuie să mă mut cu tot calabalăcul meu într-un loc ceva mai ieftin. În ziua când am ajuns la concluzia că trebuie să-mi schimb domiciliul, mă aflam în barul Criterion. Deodată, cineva m-a bătut prietenește pe umăr. Mi-am întors capul și l-am recunoscut pe tânărul Stamford, fostul meu asistent. L-am salutat cu căldură, iar Stamford părea și el, la rândul lui, entuziasmat să mă revadă după atâta vreme. Bucuros de întâlnire, l-am poftit să ia prânzul cu mine.

– Ce ai pățit, Watson? m-a întrebat el, sincer uimit de jalnica mea înfățișare.

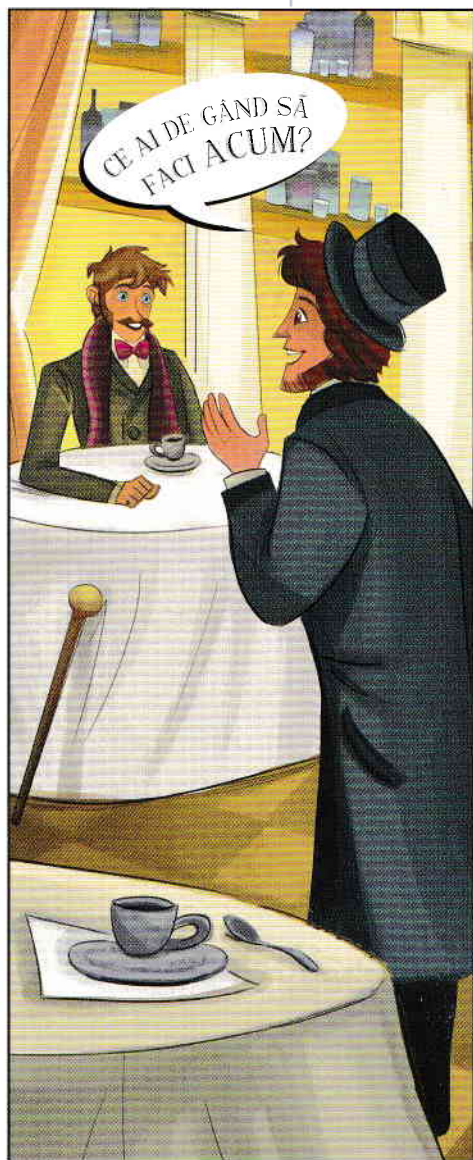
I-am povestit pe scurt peripețiile mele nefericite din Afganistan.

– Sărmanul de tine, a murmurat el compătimitor. Și acum cu ce te ocupi?

– În momentul de față vreau să iau cu chirie o locuință decentă la un preț rezonabil.

– Ciudat lucru! a exclamat Stamford. Ești al doilea om azi de la care aud vorba asta.

– Și cine a fost primul?

– Un coleg care lucrează în laboratorul de chimie de la spital. Mi se plângea astă-dimineață că nu poate găsi pe cineva cu care să împartă chiria pentru niște camere foarte drăguțe. Cică le-a descoperit recent, dar sunt prea scumpe pentru punga lui.

– Zău așa, dacă tipul acela vrea cu adevărat pe cineva cu care să împartă atât camerele, cât și chiria, să știi că sunt omul potrivit. Chiar aș prefera să locuiesc împreună cu cineva, decât să fiu singur acum.

Tânărul Stamford m-a privit într-un chip cât se poate de straniu: – Nu-l cunoști încă pe acest Sherlock Holmes. Dacă l-ai cunoaște mai bine, nu cred că ți-ai dori un asemenea tovarăș!

– De ce spui asta?

– O, nu! Nu am nimic împotriva lui, doar că e prea entuziasmat de anumite domenii ale științei. Pe de altă parte, pare a fi totuși un om cumsecade.

– Bănuiesc că e student la medicină, nu?

– Nu. De fapt, habar nu am ce carieră și-ar dori pe viitor. Cred că se descurcă foarte bine în anatomie și știu sigur că e un chimist de mâna întâi, dar nu a urmat niciodată cursuri propriu-zise de medicină. Studiile lui sunt nesistematice și, aș zice, chiar excentrice. Cu toate acestea, a adunat o sumedenie de cunoștințe neobișnuite, care i-ar lăsa cu gura căscată pe profesorii săi.

– Bine, dar nu l-ai iscodit niciodată ce carieră și-ar dori să urmeze?

– Nu, căci nu e tocmai omul de la care

poți afla lucruri din astea, deși poate fi destul de sociabil atunci când pofteste.

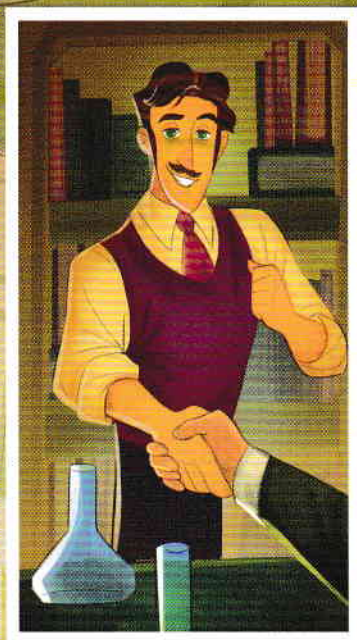
– Mi-ar plăcea să-l cunosc, am spus eu atunci cu hotărâre. Chiar mi-aș dori un companion liniștit, mai ales acum, când nu sunt încă în stare să fac față zgomotului și agitației. Cum m-aș putea întâlni cu acest prieten al tău?

– Mai mult ca sigur e în laborator acum. Fie că evită locul cu săptămânile, fie că lucrează acolo din zori și până în noapte. Dacă vrei, pot să vă fac cunoștință după ce luăm prânzul.

LBRIS

We know
books

AM DESCOPERIT UN
REACTIV!

Câteva ceasuri mai târziu, am urcat cu Stamford într-o trăsură care ne-a purtat pe o mulțime de străduțe și hudite londoneze înainte de a ajunge la destinație. Între timp, Stamford mi-a oferit mai multe amănunte despre amicul lui de la laborator și, într-un sfârșit, a adăugat: – Să nu dai vina pe mine dacă n-o să găsești limbaj comun cu el. Știu și îți povestesc despre el doar ceea ce am aflat atunci când l-am întâlnit în laboratorul spitalului. Nu uita că întâlnirea aceasta a fost ideea ta, așa că nu-mi asum nicio răspundere!

– Dacă nu ne vom înțelege, ne vom despărți fără probleme. Dar nu mai fi așa de prudent. E chiar atât de dificil omul acesta? Spune-mi direct, nu mai vorbi pe ocolite!

Stamford a izbucnit în râs: – Nu e chiar ușor să exprimi inexprimabilul. Holmes e un pic prea... științific și rațional pentru gustul meu; abordează totul cu un sânge prea... rece. El ar putea să-i dea unui prieten, să zicem, un strop dintr-un alcaloid vegetal. Dar nu din răutate, ci din simplă curiozitate, ca să-și facă o idee exactă despre efectele substanței asupra persoanei respective. De altfel, ar putea înghiți chiar el așa ceva, fără nicio ezitare. Insul pare împătimit de cunoașterea exactă și clară a lucrurilor.

– O pasiune perfect îndreptățită!

– Da, dar asta îl împinge spre tot felul de excese. Când începe să lovească morții din sala de disecție cu bățul, pasiunea asta a lui ia o formă mai mult decât bizară!

– Dă cu bățul în... cadavre? l-am întrebat eu, căci nu-mi venea să-mi cred urechilor.

– Da, pentru a afla la cât timp după deces pot să apară vânătăi pe corp. Am văzut-o cu ochii mei!

– Și cu toate astea, spui că nu e student la medicină?

– Dumnezeu știe care sunt obiectele lui de studiu. Dar uite că am ajuns și acum vei avea ocazia să-ți faci propriile tale impresii despre Holmes.

Știam unde se află laboratorul de chimie, de aceea Stamford nu a trebuit să mă ghideze până acolo. În sală am văzut o singură persoană, aplecată asupra unei mese mai îndepărtate și care părea complet absorbit de munca lui. Auzindu-ne pașii, a sărit de pe scaun și a exclamat cu entuziasm: – Am descoperit un reactiv care e precipitat doar de hemoglobină și de nimic altceva!

Nici dacă ar fi descoperit o mină de aur nu s-ar fi bucurat mai tare ca atunci.

– Doctorul Watson! Domnul Sherlock Holmes! ne-a prezentat Stamford.

– Încântat de cunoștință, a zis el pe un ton prietenos, strângându-mi cu o putere nebănuită mâna. Ați fost în Afganistan recent, nu-i așa?

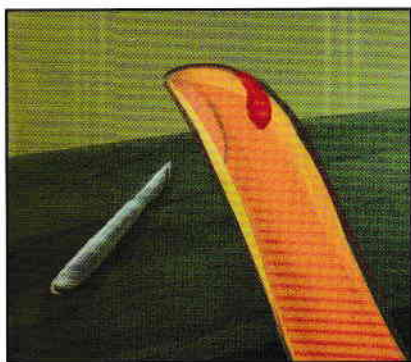
– O, da, dar de unde știți? l-am întrebat eu surprins.

– Nu contează, mi-a răspuns el, râzând pe înfundate. Mai importantă este acum hemoglobina. Sunt sigur că înțelegeți semnificația acestei descoperiri?

– Pare interesantă ca experiment chimic, firește, dar din punct de vedere practic...

– Păi, tocmai despre asta vorbeam: este cea mai practică descoperire în domeniul medico-legal din ultimii ani! E lesne de observat ce posibilități ne oferă acest test infailibil de identificare a petelor de sânge! Apropiati-vă, ca să vă arăt cum funcționează, a adăugat el, trăgându-mă de mânecă spre masa lui de lucru. Mai întâi, să picurăm aici niște sânge proaspăt, a rostit Holmes, întepându-și degetul cu un ac lung și colectând sângele cu o pipetă. Acum, a continuat el, voi adăuga această cantitate neînsemnată de sânge într-un litru de apă. Veți vedea imediat că amestecul care rezultă pare a fi

apă pură. Proportia sângelui nu are cum să fie mai mare de unu la un milion. Cu toate acestea, sunt încredințat că voi putea obține reacția caracteristică.

Zicând acestea, Holmes a aruncat în vasul cu apă câteva cristale de culoare albă, iar mai apoi a adăugat câteva picături dintr-un lichid transparent. Cât ai clipi din ochi, conținutul vasului de sticlă a luat culoarea mahonului, iar pe fund s-a lăsat un praf maroniu. Holmes a bătut victorios din palme, încântat ca un copil de isprava lui: – Ei, cum vi se pare?

– Pare a fi un test iscusit!

– Mai mult de atât, e frumos! Căci reactivele mele acționează atât în cazul sângelui vechi, cât și în cazul sângelui proaspăt. Dacă acest test ar fi fost descoperit la timp, sute de criminali care acum se plimbă liberi pe fața

pământului și-a fi ispășit de mult pedeapsa pentru crimele săvârșite de ei.

– Într-adevăr, am murmurat eu.

– Păi, da! Cazurile criminale depind într-o măsură considerabilă de acest lucru... Se poate întâmpla ca un om să fie bănuit de o crimă abia la câteva luni după ce a comis-o. Rufăria sau hainele sale sunt examinate și pe ele se descoperă pete de culoare maro! Dar ce fel de pete sunt acestea? De sânge? De noroi? De rugină? Sau pete lăsa-te de sucul unor fructe? E o întrebare care a pus la grea încercare numeroși experți, și de ce? Pentru că nu a existat până acum niciun test de încredere al petelor de sânge. Din clipa aceasta însă, avem testul lui Sherlock Holmes, și experții nu se vor mai confrunta cu această problemă!

Ochii lui Holmes scăpărau voios în timp ce ne vorbea și, dintr-un moment anume, chimistul s-a aplecat puțin în față, ca și cum era aplaudat de o mulțime imaginară. Trebuie să admit că m-a surprins entuziasmul lui: – În acest caz, chiar merită să fiți felicitat pentru descoperire!

Holmes, vădit mulțumit de aprecierile mele, a pomenit câteva crime recente care ar fi putut fi rezolvate cu ajutorul acestui test. După ce și-a încheiat scurta incursiune în istoria crimei, și-a lipit un plasture peste

întepătura de la deget: – Trebuie să am grijă, căci intru des în contact cu diverse otrăvuri, mi-a explicat el.

– De fapt, noi am venit aici dintr-un alt motiv, dragă Sherlock, a intervenit Stamford. Problema e că doctorul Watson vrea să închirieze și el o locuință, iar dumneata tocmai mi te plângeai azi dimineată că nu găsești pe cineva cu care să împarți chiria și spațiul. De aceea, m-am gândit că ar fi bine să vă fac cunoștință.

Sherlock Holmes a părut încântat de ideea de a împărți locuința cu mine: – Să știți că am pus ochiul pe un apartament de pe Baker Street care ni s-ar potrivi de minune. Sper că nu vă deranjează mirosul de tutun puternic?

– Să știți că și eu fumez așa ceva, am răspuns eu.

– Perfect. Apoi, eu păstrez acasă tot felul de substanțe chimice și, uneori, fac experimente la domiciliu. V-ar stânjeni cumva o activitate ca asta?

– Deloc!

– Dar haideti să vedem ce defecte mai am? a continuat Holmes, încercând să și le amintească pe cele mai importante. Uneori, cad în depresie și atunci pot să nu deschid gura zile în șir. În clipe ca acestea, nu trebuie să credeți că aș fi supărat. E destul să mă lăsați în pace și, în curând, deprimarea îmi va trece fără urmă... Iar dumneata, ce neajunsuri ai? Ar fi bine să ni le mărturisim de la bun început, înainte de a cădea la o învoială.

Auzind întrebarea, am răspuns zâmbind: – Păi, am un pui de bulldog și nu-mi place gălăgia, deoarece sunt cu nervii la pământ acum. Mă trezesc la ore imposibile și sunt foarte leneș. Când sunt sănătos, mi se revelează un alt șir de vicii, dar neajunsurile enumerate mai sus sunt cele mai evidente în momentul de față.

– Cântatul la vioară intră în categoria zgomotelor neplăcute? m-a întrebat din nou Holmes, de astă dată cu puțină îngrijorare în voce.

– Păi, depinde de cel care cântă. Un viorist bun este un dar de la zei, pe când unul rău...

– O, atunci e în regulă! a exclamat el, înveselit și cu gura până la urechi. Cred că vom ajunge la un aranjament dacă o să vă placă apartamentul, a mai adăugat el pe un ton și mai prietenos. Rămâne doar să vă placă și camerele pe care le-am găsit!

– Dar când le-am putea vedea?

– Mă găsiți aici mâine pe la amiază. Vom merge împreună ca să le vedem și să punem totul la punct.

I-am strâns mâna: – Bine, atunci pe mâine!

După ce ne-am luat rămas-bun, ne-am îndepărtat cu Stamford de eprubetele și vasele lui Holmes și am luat-o împreună spre hotelul meu.

– Apropo, l-am întrebat eu brusc pe Stamford, cum naiba a aflat Holmes că am venit recent din Afganistan?

Colegul meu a surâs enigmatic: – Este doar una dintre micile lui ciudătenii. Multă lume vrea să știe cum descoperă el lucruri ca acesta.

– O, e vorba de un mister, nu-i așa? Ei bine, îți sunt foarte recunoscător că ne-ai făcut cunoștință. Nu afli nimic despre omenire dacă nu studiezi oamenii, știi?

– În cazul ăsta, studiază-l pe Holmes! a zâmbit Stamford exact în clipa în care ne-am apropiat de hanul în care stăteam. După ce i-am urat o seară frumoasă, am revenit în cameră, foarte interesat de noua mea cunoștință.

